

שאלה בסרט אנימציה

אן מארי פילו

אני מלמד עם קולנוע

by Anne Marie Filho
שאלה בסרט אנימציה

הקרנת סרט אנימציה צריכה לאפשר לתלמידים להיפגש

יצירה, להטיל בה ספק, לנסח שיפוט ביקורתי, להביע א
דעה, נקודת מבט מתווכחת, להתווכח, להשוות, להכניס
פרספקטיבה, לבנות קישורים עם יצירות אחרות, אומנויות אחרות,
כלי תקשורת אחרים שתפסו את אותו חפץ. זו ההזדמנות
התלמידים לרכוש ידע ולבנות מיומנויות

שהם יכולים להעמיד למבחן בזמנים אחרים.

גשם ודגים © Risa Kimpara

שני אופנים רגילים אך שונים של

תשאול

כאשר מזמינים כיתות ללמוד אובייקט, יהא אשר יהיה, המוצע על ידי ה

טבע או מופק על ידי מלאכות הבריאה כפי שהם, למשל, א
טקסט או סרט, ניתן לאמץ שתי שיטות של תשאול.

קבוצה של שאלות מאורגנות בקפידה, לרוב לפי דרגות של

מורכבות, מוגשת לתלמידים המגיבים לה.

התשאול לא מופסק מראש אלא נבנה בהתאם

השתקפויות של תלמידים כאשר הם מגלים את האובייקט שיש ללמוד ו
להגיב; ארגון ההשתקפויות הללו ופיתוחם יאפשרו
בהכרח כדי להשיג את היעדים שנקבעו לניתוח, להבנת המשמעות,
שנשארים זהים בשני האופנים; האינטרס של השניה הזו
הגישה היא ליצור את התנאים לרכישה מתקדמת של שיטה,
של אוטונומיה, כולל על ידי הפיכת אנשים למודעים בהדרגה
תלמידים על קיומם של אינוריאנטים בתצפיותיהם.

תוך הסתגלות לגילם ולרמתם, זה תלוי במורה
להזמין את התלמידים להרהר באסטרטגיות שהם מיישמים
לשאול, לנתח, להבין, כדי שיוכלו לבקר אותם,

להטמיע, להיות מסוגל לנכס אותם, לעשות בהם שימוש חוזר ולפתח אותם.

כדי להמחיש את הנקודה, כעת נדמיין שתלמידים הם

מוזמן לגלות את סרטה של ריסה קימפרה, "גשם ודגים".

לשמור על המטרה של

חינוך לתדמית

הצגת סרט אנימציה הוא

תמיד את ההזדמנות להציג
תלמידים פגישה עם א
עבודה, עבודה יצירתית
אמנותי, על פי הגישה של
שיעורי אמנות, זה

לא משנה מה המטרה שנשפתה אחריה.

ראוי להזכיר כאן את

גישת הוראה
הוא שהיא כאלה אמנותי
רשמי במגוון
פרסומים זמינים באתר
אתר Eduscol, במדור
מוקדש לתורות אלול.
הדגש הוא על איכות
צפוי מפגישות אלה עם
יצירות אמנותיות.
חקר סרטי אנימציה
יכול לשאוב ממנו השראה מועילה
הצעות הכלולות בהן

מסמכים נלווים.

מגוס ניסיון אישי לידע

הילדים מתרגשים ומבינים את הסרט לאור החוויה שלהם. אם העבודה כאן שונה באופן פורמלי מאלה

שהתלמידים מכירים, הוא מתייחס, בעצם, לחוויה משותפת לכולם, זו של הגשם, של

רעשים, זה של המטריה, גדולה או קטנה איתה אנחנו רוצים ליהנות, זה של אוטובוס בית הספר אולי.

הוא מעסיק את הזיכרון, מעוגן בקלות בהיסטוריה האישית ומעודד משחק של קונוטציות תפיסתיות.

בהתאם לפרויקט, נוכל להתכונן לפגישה על ידי התייחסות, לפני ההקרנה, לנושא זה של "גשם". מי שאוהב, מי לא אוהב

לא? בשביל מה? איזה זיכרון(ים)? איזה תמונות? נוכל לכתוב, לצייר, לביים את עצמנו, לחקור אוצר מילים

דמיינו גשם, לפני שגילו את מה שהבמאי דמייין וסיפר.

אולי היצירה תהדהד גם עם תרבות הילדים. מספר רב של יצירות, המתאימות לכל הגילאים, עוסקות

גשם. בהתאם לגילם, הוקראו להם ספרים או שהם עצמם קראו בהם הדמויות התעמתו

הגשם, קלאסיקות של ספרות ילדים כמו אלבומה של אנגס רזנסיהל, "מימי קראקרה, הגשם, היא אוהבת אותו!".

הם יזכרו את חרוזי הילדים בצרפתית, "יורד גשם, זה רטוב, זה מסיבת צפרדעים", "יורד רועה צאן", באנגלית,

"גשם גשם יעבור"... האם הייתה להם הזדמנות לראות את ג'ין קלי שרה בגשם? בכל מקרה, לרב-

מסיבות אישיות, תרבותיות, חברתיות... לתלמידים כבר יש בתוכם את המשאבים להבין את הסרט.

באופן לא מודע או לא, התלמידים גם יגייסו את הידע והניסיון שלהם מעצם הבנייה של

סיפורים, המבססים את הציפיות שלהם ומאפשרים להם לצפות את ההרפתקאות שיבואו. בסרט של ריסה קימפארה, ה

התנגלות הסיפור מקורית בפיכחון שלו. זה עלול לסכל את שאיפותיהם של תלמידים צעירים, אלה שאולי היונו

התנסויות קודמות אלה, הניחו את היסודות לתרבות מוקדמת של ספרות וקולנוע.

הסרט הזה הוא גם נרטיבי, עם חוט נרטיבי מאוד מעודן, וגם מהורהר. זה יכול להיות מבלבל.

Rue de Paris, מגז אוויר גשום, Gustave Caillebotte, 1877, המכון לאמנות של שיקגו

חקר

לפגוש את היצירה זה גם לפגוש את מחברה, זה למקם את ההקשר של יצירתה והפצתה.

יש להכשיר את התלמידים לשים לב למידע זה. המשמעות של זיהוי זה תאשר רק עם החזרה שלו, מורחב לפגוש יצירות אחרות, ציוריות, מוזיקליות, ספרותיות... מדובר בצניעות ללמד אותם כבוד לסופר, ליצירה שלו ושל הצוות שלו. מעבר לכך, הם יוכלו לבנות צעד אחר צעד למידה על תרבויות שיצירותיו נושאות סימני תקופות, מגלות עם הזמן את ה"אסכולות" כפי שנאמר זה מכבר. לאמנויות אחרות על ידי קיבוץ, אם רלוונטי, אמנים לבתי ספר לפי ארץ מוצאם, לפי המאה שלהם, לפי

תנועה אמנותית אליה הם שייכים.

סרטי האנימציה המוצעים בפלטפורמה ספוגים בתרבות של מחבריהם אך הם גם פתוחים לרווחה

להשפעות אחרות והרכב צוותי ההפקה עצמם הוא לרוב רב תרבותי. אנתנו נשים לב שלרוב הסרטים יש כותרות באנגלית, שבהתאם לגילם ולמחזור התלמידים ילמדו לתרגם מבלי להיכנס למחלוקת כאן, השימוש הזה באנגלית לסרטים שהופקו במדינות שבהן זה לא השפה פקיד מדיגיט את הפנייה לקהל בינלאומי שתרבותו תשפיע גם על קבלת הפנים.

בהתאם לפרויקט השנה, נוכל לשמור עקבות של עבודת זיהוי זו על ה"קונטקסט" של העבודות.

במקרה של הסרט "גשם ודגים", המידע המוצע בסרט עצמו נכתב באופן שיטתי

שני תסריטים: אלפבית יפני ואז אלפבית לטיני. מידע ביפנית מתורגם אפוא לאנגלית.

כותרת	גשם ודגים	<p>הכותרת מופיעה לאחר 43 שניות, ביפנית ובת אנגלית. שמות כותרות באנגלית לא מתחילים עם אות גדולה כנדרש במוסכמה. התווים היפניים פירושים "דג זהב" ולא לא "גשם ודגים". הם לא שונים סירות קטנות בולטות אל מול האופק הערפילי.</p> <p>魚 = דגים. 赤 = אדום. 魚 = דגים.</p>
מחבר	ריסה קימפארה	במאי יפני
<p>צוות וחלוקת פונקציות</p> <p>תסריט, עיצוב, עריכה ואנימציה</p> <p>עוזר אנימציה</p> <p>מוזיקה</p> <p>אפקטים קוליים</p> <p>מיקסר אודיו</p>	<p>ריסה קימפארה</p> <p>יוסוקה קוזטה</p> <p>יוסאקו מסודה</p> <p>Takuji Oe</p> <p>יושיטו מוריטה</p>	<p>מידע זה מופיע בסוף הסרט.</p> <p>4.22</p> <p>4.22</p> <p>4.28</p> <p>4.28</p> <p>4.28</p>
הפקה	אוניברסיטת טוקיו לאמנויות	4.28
בימוי	ריסה קימפארה	4.34
הפקה	אוניברסיטת טוקיו לאמנויות	4.34
מקום הייצור	אוניברסיטת טוקיו לאמנויות	מופיע על המסך מההתחלה.
ארץ הייצור	יפן	מושר על ידי אוניברסיטת טוקיו לאמנויות
תאריך סיום	2010	תאריך בתחית המסך השחור, תמונה אחרונה.

מידע אחר עשוי להיות מסופק.

אורך הסרט	4.47 שניות
טכני	סרט 10 מימדי
מידע נוסף על ייצור	סרט בימויה של Risa Kimpara1 במסגרת שנתה הראשונה באוניברסיטת טוקיו לאמנויות.

התחשבות בכל המרכיבים הללו תלויה בפרויקט המבוצע בכיתה וברמת התלמידים. עם זאת, נראה

חיוני שהתלמידים יתרגלו באופן שיטתי לנקוב בשמו של המחבר לפחות, מבלי להתעלם מכך מיצירת סרט

מעורב צוות, ולזהות את שנת ומקום הייצור.

אם המורה מתכנן לעשות סרט אנימציה עם ילדיו, הוא כבר יכול לצפות כאן עם תלמידיו בשונה

פונקציות המבוצעות על ידי חברי הצוות, כל כך הרבה תפקידים שניתן להפיץ אותם.

ההבדל בין הצורה של הסרט הזה לזו של ההפקות היפניות שהם ראו עשוי להופיע לאנשים מבוגרים.

אנחנו כאן קרובים יותר לעבודתו המייסדת של הסרט הזה וויי (1915-2010) ולשטיפות המונפשות שלו או לייחודיות של איסאו טקהאטה בסיפור של הנסיכה קגיה (2013). אלמנטים של תרבות יפנית ניכרים בבחירותיו של הבמאי.

הקריינות. פיץ', סיכום, תקציר

מעניין להזמין את התלמידים לעבוד בעל פה ו/או בכתב על הצגת הסיפור המוצע.

אנו עשויים להעדיף את המונח "הוק" על זה של "פיץ'" שלקוח מהמסחר (הצעת מכירות, טיעון מסחרי) ו כיום נהוג לעורר מצגת במשפט אחד או שניים, שחייבים לעורר עניין.

בדרך כלל מבלי לחשוף את הסוף. באופן כללי, המצגת הזו, ה"יו" הזה:

מתאר את המצב ההתחלתי .
ציין את התווים

. מדווח על האירוע הראשון שמתחיל את הסיפור ואשר יכול לשנות את חיי הדמות/ות על ידי פתיחה

הם שדה האפשרויות, ויוצרים מתח חזק יותר או פחות.

הסרט "גשם ודגים" היה הנושא של כמה מהמצגות הקצרות הללו.

הנה שלושה, שנלקחו מאתרים המצטטים את העבודה, אליהם מצורף פיץ' רביעי שהוצע באתר דובר אנגלית:
"יום גשום אחד, ילד קטן מחכה לאוטובוס ונותן לדמיונו להשתולל. תמונות עולות במוחו".

פלטפורמת Films pour enfants

cinemapublic.org

"בזמן גשם שוטף, ילד קטן מחכה לאוטובוס המוגן מתחת למטריה שלו ויוצא במחשבותיו".

3dvd.com

פתאום, התחלה. דג זהב בבריכה..."

"ביום גשום, ילד מחכה בתחנת אוטובוס. טיפות מים מטפטפות ועושות גלים בשולית.

"יום גשום אחד חיכה ילד בזעף בתחנת אוטובוס. טפטוף, טיפות גשם מזנקות ועושות גלים בשולית. כשהתבונן בזה, הוא ראה
משהו [נקפץ]. כשהילד הסתכל לתוך השולית, שוחה דג אדום. זהו סיפור על דג אדום שילד ראה ביום גשום."

Letterboxd, הרשת החברתית לאוהבי הקולנוע

הרכב הקרס הזה והבחירה שמשמעת ממנו תובענית ומאפשרת רפלקציה מעצבת מצד התלמידים.

בדוגמאות שהוצגו לעיל, גשם מזכיר במילים הראשונות. היא היא הכוח המניע מאחורי

הפעולה, שמכפילה את עוצמתה, היוצרת שלוליות, מראות לילד. כשהוא מפסיק, גם הסרט מפסיק.

אנחנו יכולים גם לעבוד על צורות קצרות עוד יותר, ביטוי עצם או סיסמה המלווה את הכותרת.

כתיבת ה"פיץ' יכולה להיות הזדמנות ראשונה או הזדמנות חדשה להטיל ספק בכותרת שנבחרה.

התלמידים יבחינו בהבדל בין הכותרת היפנית שפירושה "דג זהב" לבין הכותרת האנגלית שמתורגמת ל

"גשם ודגים". מדוע ההבדל הזה, הניח על ידי הבמאי? מה האינטרס של הראשון, זה של השני?

איזו תואר אחר ידמיינו התלמידים? בנוסח לה פונטיין, "הילד, הגשם והדגים", שמתייחס יותר

לסיפור, בלי מוסר מפורש כאן? או, שונה מאוד, "ההמתנה", "Reverie in the Rain" שמתרגם את מצבו של הילד, שלו

הלך רוח. תלמידים יכולים להמציא תשובות רבות.

כמו כן, הכיתה תוכל להשוות את כותרת הסרט לכותרים שניתנו על ידי יוצרים אחרים, משוררים, ציירים, מוזיקאים...

יצירות שהם הקדישו לגשם, כמו אלה שצוטטו בסוף מסמך זה.

הסיכום ארוך יותר ומספר את כל הסיפור. המונח "תקציר", הכלול בלקסיקון הקולנוע, יכול

להיחשב כמילה נרדפת ולהוצג ככה לתלמידים בגילאי 9 עד 12. הסיכום של "גשם ודגים" יציג

כמה קשיים שניתן להתגבר עליהם בקלות, מצד אחד בשל השירה של חלימה בהקץ בחוויה אמיתית, מצד שני

נובע מריבוי הפרשנויות לגבי הדמויות והקישורים המאחדים אותן. הסיכום שואל

התלמידים לזהות את המקום, הדמויות, הקישורים המאחדים אותם, הפעולה שבה הם עוסקים.

המקום, התפאורה

הסרט אינו מציג תפאורה ספציפית. רמזים נדירים תומכים בהשערות:

רמזים חזותיים:

. מחסום לבן (ב-0.23)

. השלט המוארך (0.48) המובן לנו מציין תחנת אוטובוס

. אוטובוס או אוטובוס

. עצים ומבנים משורטים (מ-3.29)

רמזים קוליים:

. רעש של מכונות נוסעות

. קול האוטובוס ודלתותיו הפנאומטיות.

בהתאם לניסיונם האישי, התלמידים יזהו באדישות עיירה, כפר, כפר, כביש.

הקמפיון, אבל בקושי יוכלו ללכת רחוק יותר ולאשש את ההשערות שלהם. הפעולה יכולה להתרחש במקומות,

במדינות שונות.

הגשם ואז הבהוק שנגרם על ידי חזרת השמש מסתירים או מציפים את האלמנטים של התפאורה. תשומת הלב היא כזו

התמקד בילד, במטריה, באוטובוס, בכמה מרכיבים חיוניים לסיפור, ומעל הכל, בגשם ואז בשמש

מי הם שחקנים חיוניים ומזינים את רגשותיו של הילד.

במהלך המפגש הראשון בין סאטסוקי, מיי וטוטורו בסרט "השכן שלי טוטורו" (Hayao Miyazaki, 1988),

וילון גשם גם מסתיר את העיצוב בצבע אפור על ידי פיצול זה. האם הבמאי זכר את הפרק הזה של הסרט?

לגשם ולאור יש כוחות ממיסים. פירוק האלמנטים של התפאורה משפר את הצבעים שנבחרו.

צורות מדויקות נעלמות והילד מתפתח לצבע אפור בכל מקום, ואז לבהירות של כתום-צהוב.

כמה גוונים בקושי מבחינים בין המגפיים של הילד הקטן, לבושו הכחלחל מעט, כמו וריאציות של אפור.

עולם הגשם מונוכרום כמו השטיפות של טה וויי. הדג האדום, דג הזהב, מביא את הצבע הזהוב אשר

ואז מגיע לכל השמים, ברגע שבו סוף סוף מגיע המבוגר הצפוי. הצבעים של התפאורה עולים בקנה אחד עם

הרגשות, הרגשות של הילד, מתכוונים אליהם באותה מידה שהם הגורם.

הדמויות

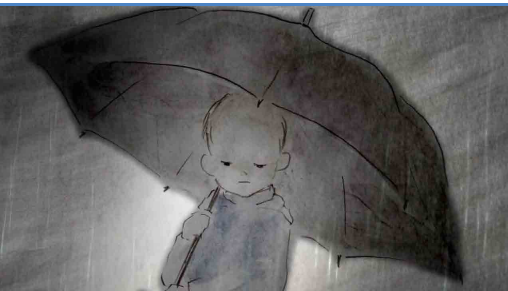
בתפאורה זו של רשמים ניתן לזהות את הדמות הראשית. הוא ילד. גודלו הקטן מסומן ב:
 . פרופורציות ילד/מטריה
 . פרופורציות של תמרור ילד/אוטובוס
 . פרופורציות הילד/מבוגר, במבט הציפור שלו בחלק האחרון, (תמונה המציגה אותו לצד המבוגר).

זה כנראה ילד קטן, אם נפרש את זה במונח הזה:
 . הבגדים שלו, שהם לבוש של ילד, ובדרך כלל לובשים אותו על ידי נער, אבל ייתכן שבכיתה

רוצה לדון בזה
 . התסרוקת הקצרה שלו, אבל התלמידים יוכלו לדון גם בזה.

מחברי הפיצורים שצוטטו לעיל מכירים פה אחד בילד קטן.
 הציור מספק גם רמזים לגבי מצבו הנפשי של הילד.
 . פניו: העיניים, הפה מלאי הבעה.

הפה מצויר, "מעוך" עם קו שיכול לבטא עצב, קדרות, שמחה, הפתעה.

גשם ודגים © Risa Kimpara

הילד עובר מעצבות להנאה שבגילוי החתול, ואז לתהייה

לחלום בהקיץ לפני שמוצאים בשמחה את המבוגר הצפוי. כל התחושות האלה מסומנים בשורה אחת. הדרך שבה הוא גורר את המטריה שלו מדגישה את הרושם

של עצב.

סביב הילד, הדמויות האחרות אינן מדויקות.

. בעלי חיים, אמיתיים כמו החתול הכהה המייאש ובורח מהמים; אמיתי ולא אמיתי בו זמנית, כמו דגי הזהב האלה שמתרבים לאורך כל החלום בהקיץ

ומי שעף.

. דמות נשית, כמו המטמורפוזת של אחד מהדגים הללו, שמתייצבת נשיקה על העפעף של הילד.

. דמות גברית, שמתערבת בסוף, מלטפת את

שיער הילד, לפני שימשיך את מסעו איתו.

מבוגרים, בחלומות בהקיץ של הילד כמו במציאות, הם רכים ו מגינים. הנוכחות שלהם קשורה להנאה ואושר. התלמידים

יגבש השערות. הם ללא ספק ירצו להכיר באדם את

אבא שהילד מצפה לו ויצטרך להצדיק את הפרשנות הזו. האם גם ישפטו שהאישה החולמת היא דימוי של האם שהילד חושב עליה? אמא

נעדר במציאות אך נוכח בדמיונו של הילד הקטן.

הדמות הנשית כאילו נולדה מהמטמורפוזת של דג הזהב, דגים ד'אור כמו שאנחנו אומרים באנגלית, "דג זהב". היא, ששערה הזהוב

נפרש כמו סנפירים מצועפים של דגים, נעלם במהירות.

המטמורפוזת של בעלי חיים לבני אדם ולהיפך היא נושא אוניברסלי ומופיע באגדות רבות, ביפן כמו במדינות אחרות.

קורא אוניברסלי ופתוח לתרבות המערבית, הייאו מייאזקי ניצל זאת דמיון על ידי הלחנת "פוניו על הצוק" (2008), סיפורה של א

ילדה קטנה דג זהב, לא בלי לקבל השראה, מדרך ארוכה, מאנדרסן.

הפעולה

יורד גשם. ילד, גורר אחריו מטריה, הולך לכיוון תחנת אוטובוס.

מ-0.15 עד 0.39 הילד חוצה את השדה משמאל לימין, נראה עצוב, גורר מטריה. התנועה מודגשת על ידי לטריג'ון של יריות, מראה את הילד בתקריב ואז בצילום בינוני. כל שינוי בתוכנית מאפשר לנו להחליף

הזיזו את הילד משמאל לתמונה וחזרו על תנועה זו משמאל לימין.

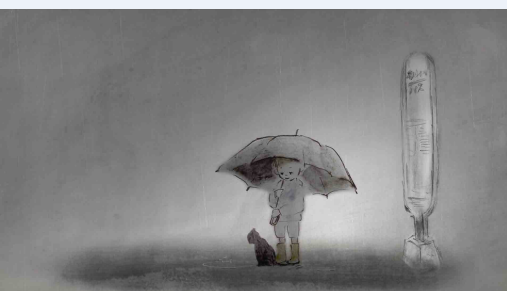
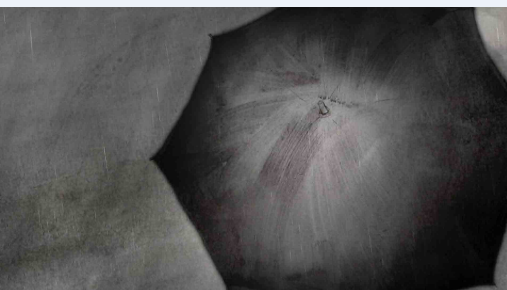
זריקת ה-0.30/0.31 מעלה את שתי הזריקות.

במספר הזדמנויות, הסרט ישלב שתי תמונות, המסמנ את המעברים בניזלות רבה.

מ-0.31 עד 0.39, הילד חוצה את השדה ונעלם, עוזב את המסגרת בצד ימין, משאיר מקום ריק להופיע ואז

דמויות הכותרת נעלמות.

ב-0.47 ועד 0.54, הסרט מציג את הילד עומד בתחנת האוטובוס.

גשם דוגים © Risa Kimpara

הילד עומד בתחנת האוטובוס. מגיע אוטובוס, עוצר ואז עוזב.

מ-0.55 עד 1.07, האוטובוס נכנס לשדה משמאל, חוצה ואז עוצר,

לפני היציאה מהמסגרת ימינה.

הפסקול מספק מידע על פתיחת הדלתות הפנאומטיות

ואז לסגור מבלי שנראה אותם בתמונה.

הילד לא עלה לאוטובוס. הוא נשאר, הוא מחכה מתחת ל

גשם מתמשך.

ב-1.08, האוטובוס הנעלם חושף את הילד, שעדיין עומד בתחנת האוטובוס. אנחנו

אולי חשב שהוא יעלה לאוטובוס ויופתע לראות אותו.

הגשם מתגבר. הילד פותח את המטריה שלו מהדהדת.

מ-1.09 עד 1.16, הילד עסוק בפתיחת המטריה שלו.

ב-1.17, המטריה מכסה כמעט את כל השדה, ואז רואים את הילד פנימה

תקריב (1.18) וצילום בינוני (1.19), שתי התמונות משולבות

ב-1.19.

חתול מצטרף אליו ומוצא לידו מקלט מתחת למטריה.

הילד מחכה וכמה שניות מוקדשות להראות לו ככה,

מרה, סרק. לאחר מכן עולה לו הרעיון (1.31), תמונות משולבות) לשחק עם שלו

מטריה (1.31 עד 1.42). בזמן שהירייה עדיין מקרוב, הילד נראה מעט

צולל קלות בהדרגה, כאילו המראה שלו צובר גובה,

בזריקת מעקב שהיא גם מאחור וגם אנכית. מ-1.42 עד 2.05, תשומת הלב של הילד

נספג במיאו של חתול שנשאר מחוץ למסך. הילד הוא

קעת במרכז התמונה ובשעה 2.00, תנועה אנכית חדשה

מאפשר לך לגלות את החתול.

2.05 מגלה את הילד בתחנת האוטובוס, כפי שראינו קודם (cf.1.19) אבל

מתחת למטריה שלו, החתול מצא מחסה. הילד כבר לא לבד.

הילד והחתול מתבוננים בהשתקפותם בשלולית. הילד מגלה דג זהב שהוא

מתחיל לעוף סביבו, מלווה בחייל של דגים מסתובבים אחרים. מופיעה דמות נשית

צוחק, מניח נשיקה על פניו של הילד לפני שנעלם.

התמונה הבאה (2.20/2.11) מפתיעה. זה נראה כמו זווית נמוכה, אבל ההשתקפות היא זו שמסבירה את האפקט הזה. הדמויות מתפצלים בהשתקפות של שלולית (2.12-2.20), שני עולמות מתקיימים יחד ובמים, יקום יתגלה

יוצא דופן.

דג הזהב מופיע ב-2.25 כאילו נולד מטיפת המים שתופסת את התמונה מ-2.21 עד 2.25. נראה שהוא מת ב-2.38 ונולד מחדש משתי הידיים שלוקחות אותו, מגן עליו ואז תנו לו לברוח כפי שעושים עם ציפור (2.39-2.45). שני אלה נראה כי הידיים אינן אלה של הילד שהופך לצופה הנדהם של מעוף הדג, אז של כל דגים סביבו. התמונה ממקמת אותו במרכז, בקלזו אפ, בקלזו אפ, בצילום בינוני גם כדי לגלות את הבלט מהדגים הרבים שסביבו (3.03-2.55, סופרפוזיציה). ב-3.10, הקלזו אפ מאפשר לנו לתפוס את הנשיקה שהאישה עם שיער בהיר פוזזת על העפעף שלו, לפני שנעלם (3.13), מספר תמונות מוצבות מעל כדי לסמן את המהירות של

תנועה). הילד נשאר לבד ואז מתפוגג.

את השדה הריק, הנסחף בצבעים צהובים וורודים יותר ויותר, חוצה דג זהב מלמטה למעלה ומימין

שמאל (3.20). הדג נעלם לעומק השדה (3.21).

השמש חזרה. הדגים נעלמו אבל השמיים, שוב שטופי שמש, הם צבעם. החתול עוזב.

המבוגר, כנראה מחוץ לאוטובוס, נמצא כעת עם הילד. הוא מלטף את ראשה בעדינות.

המבוגר והילד עוזבים יחד.

שמים מזההים בשמש ממלאים את כל השדה מ-3.22 עד 3.28. הצורות הכתומות בשמים מזכירות את צורת הדג אדום, העגלגלות של גופו, המשולש המוארך של זנבו. הצלליות של הילד והחתול, כשגבם פונה לשמים ובתפאורה, מופיעים שוב, משוכפלים בהשתקפותם על הקרקע, בעוד המבט המוטל עליהם נסוג, כאילו תחת ההשפעה מזריקת מעקב מאחור. המטריה הסגורה מאשרת שהגשם פסק. החתול עוזב את הילד (3.36). ב-3.55, התמונות הן מונח מעל הילד נראה מלמעלה, ראשו למטה במרכז ופניו כפי שהם נראים משתקפים בשלולית הילד, עדיין מוקסם, ממשיך לצפות. צל מאחוריו מופיע בהשתקפות (4.05). הילד מרחיב אותם עיניים. הוא מסתובב ועומד מול ההגעה (4.08) שהסרט מאמץ את מבטו ונשאר מחוץ למסך. כך רואים את הילד פנימה צולל, מופתע, בלי לחייך. יד, גדולה ורחבה, נכנסת למסגרת מראש המסגרת ונשענת על ראשו (4.12) שהוא מכסה. הילד עוצם את עיניו ופותח אותן שוב, מחייך עכשיו (4.14), אפילו מסמיק יותר ויותר עוד (4.15). פניו המאושרות מונחות על האוטובוס (4.16). היוצא מהמסגרת ביציאה דרך הפריים מימין ושבעשותו כן, מגלה את הילד והמבוגר המחזיקים כעת את המטריה. המבוגר מושיט את ידו לילד (4.18) ולשתי הצלליות אשר מבלבל בפרופיל (4.20) זו עכשיו שמאלה ותדער. השדה ריק (4.20/4.22) עד הקרדיטים מופיעים. המבוגר והילד מופיעים שוב במרכז, מאחורי שמות חברי הצוות. הגב שלהם כן

ונראה שהם הולכים לעומק השדה.

מחוץ למצלמה הוא המרחב של הסיפור שלא מופיע בפריים. השדה הוא החלל הנראה בתוך המסגרת.

המחבר משתמש מחוץ למצלמה כדי להסתיר מהצופה לרגע את מה שהילד רואה: החתול, המבוגר.

הרחבות:

בהתבסס על הרמזים שנמצאו בסרט, תלמידים עשויים להתבקש לדמיין מה קרה קודם, לתת שם פרטי

לילד, להמציא את הסיפור שלו, זה שמוביל אותו לחוות את הרגעים שמספר הסרט.

הנושא

הגדרת הנושא יכולה לעורר כאן דיון בכיתה.

נראה שנושא ההמתנה הוא בלב הנרטיב כאן.

עם זאת, אולי מעניין לאפיין אותו: בטלה, בודד...

גם נושא הגשם משמעותי. הכותרת, המכילה את המילה "גשם" באנגלית, מעידה על כך.

גם נושא הילדות מטופל: היכולת לחלום, לדמיין, היכולת להשאיר את המציאות לבבואתה,

לפרוס סביבך יקום שהתגלה בעצמך /או באגדות, סיפורים... אבל גם הקשר עם מבוגרים עם הדמויות הנשיות והגבריות הללו. ניתן לזהות את דמות האב, על דמות האם חולמים. האם תהיה

נעדר, חולה כמו ב-My Neighbor Totoro מאת מייאסאקי, שם שתי הבנות הקטנות, סאטסוקי ומיי, חיות לבד עם אביהם?

קוינובורי ביפן, דמיטרי פופוב

הירושניה, 1895. מחיאון ברוקלין

תבנית הדגים המעופפים

דגים מעופפים ממלאים תפקיד חשוב בתרבות היפנית. הם כן

מיוצגים ב-Koi Nobori, פשוטו כמשמעו "סטרימרים של קרפיונים", שהם גרבי רוח בצורת קרפיון קוי, שנעשו עבור "טנגו נו סקקו", "מסיבת הבנים (sekku). הקרפיונים הנמרצים שוחים במעלה הזרם עם אומץ שהקנה להם את המחווה הזו. דפוס "דג מעופף" זה, שכתורתו יפני, "דג זהב", מדגיש את החשיבות, שם את החלום בהקיץ בלב הסרט,

חיינו הפנימיים של הילד הקטן, שהתגלו לרגע בהופעתו של הדג.

הפסקול

פס הקול של הסרט נטול דיאלוג לחלוטין. לקבוע, זה עושה יותר מאשר תמיכה, זה מחזק את

תפיסה חזותית, היא מכוונת אותה. הוא מדגיש את הקומפוזיציה, את התנועה, מגדיר את הרגעים, תומך, תומך במשמעות, עוזר

להבנה. זה יכול להפחית את הפוליסמיה של תמונות.

תקשיב בלי לראות

אם הפרויקט הוא למשוך את תשומת לב התלמידים לחשיבות הפסקול הזה, אפשר להציע להם להאזין לו

לפני שראתה את הסרט, בעצמה, ואז נתנה לתלמידים לנסח השערות על סמך ההאזנה הזו.

פסקול הגשם והדג מורכב משלושה חלקים שברורים לאוזן.

. בראשון שומעים שיורד גשם, מישוהו הולך, מכוניות נוסעות, "מכונית" עוצרת ומתניעה שוב, אבל

ילדים עשויים לזהות את צליל הדלת הפנאומטית של אוטובוס, פעמון שלפני מיאו.

האם הניסיון האישי שלהם יאפשר להם גם להיות קשובים לדפיקות הגשם על מטריה?

. בשנייה, מוזיקה, כמו זו של קסילופון, מכסה את שדה הקול, המנוקד בצליל הגשם.

זה איטי בהתחלה, אחר כך מהר מאוד, ואז משתנה שוב.

. לבסוף, בשלישית, הגשם כבר לא נשמע. הפעמון מצלצל חלש ואז נעלם.

מכוניות נוסעות עם הרעש שתנועתן מייצרת על קרקע רטובה, רכב עוצר, מישוהו הולך,

ציפורים בוכים, כלי רכב עדיין נוסעים, כמה צעדים, ואז הצליל האחרון, זה של טיפת מים.

פסקול זה מורכב מרעשים המוכרים לסטודנטים צעירים שיכולו לנסח השערות שהסרט יאשש

או יבטל. החלק השני יכול לעורר תמיהה וללא כל רמז, מלבד הגשם המתמשך,

מתייחס בוודאות למציאות. לאן נעלמו ההליכון, החתול, כלי הרכב?

היעלמותם של יסודות הצליל הללו מעלה את השאלה האם היא מסמנת היעלמותו של עולם אמיתי ומוכר.

הקשב וזיהוי מקור הצלילים בתמונה

במהלך ההקרנה, עם התלמידים, מעניין להתרגל להבחין:

. הצלילים השייכים למציאות המיוצגת.

(לדוגמה: הגשם שאני רואה בתמונות).

האם הם בדיוק אלה שאנו שומעים בדרך כלל? האם יש הבדל

בין החוויה הרגילה של רעשים אלו של ילדים לבין השבתם ב-

סרט? כאן, הצלילים הם מציאותיים אבל האפליה שלהם היא שמושכת תשומת לב,

הדגשת נפילת טיפת מים למשל.

. צלילים שמקורם אינו במציאות המיוצגת.

(לדוגמה: מוזיקה שאף אחד לא מנגן במציאות המיוצגת).

אז הבמאי הוסיף את המוזיקה הזו. מעניין לשאול

למה במיוחד בגלל שבסרט הזה היא מופיעה רק ברגע מאוד ספציפי,

מתקדם מאיטי למהיר ואז מאט שוב. התלמידים ללא ספק יראו

שזה מלווה את ריקוד הדגים המעופפים, שקול הכלים הוא

קרוב מאוד לזה של טיפות גשם.

מוזיקה עולה בקנה אחד עם הריון, עם תנועת הדמיון שנולד,

נובעת מחוויית ילדות של גשם, המוחרפת על ידי הבדידות של ההמתנה

להתבטל. זה מדגיש את המטמורפזה של מציאות שבכל זאת נותרה

נקודת המוצא של ההריון: הצליל האמיתי של הגשם, הקשור לרגע עם ה

פעמון החתול, הופך למוזיקה צלולה. מים הופכים למכשיר של

מוזיקה והטיפות הנופלות מהדהדות כמו להבי קסילופון.

על צלילים בקולנוע נוכל להתייחס להסברים הברורים והמאוירים באתר:

<http://upopi.ciclic.fr/vocabulaire/glossaire>

צפו בסרט ללא קול

זה תרגיל שמתורגלים לעתים קרובות,

מה שמאפשר לנו להציע אחד או

פסקולים מרובים ולנתח

איך הם משפיעים על

קבלת הסרט.

התלמידים תמיד קשובים

לזוריאציות במשמעות ו

רגשות הנתפסים על פי בחירות

צליל מיושם.

התלמידים גם יעשו שינוי

בין מוזיקה לאפקטים קוליים.

סרט הרשת

ספרות ילדים

יש שפע של עבודות העוסקות בחוויית הגשם.

למה לא לבחור ביצירות שמציעות ראייה חיובית של גשם?

שירים בנושא גשם...

"יורד גשם", (1943 Les Ziaux, Raymond Queneau), שיר מלא עליונות שתלמידים יוכלו לחקות כאוליפיאן צעירים.

(1984 "Pluie", À la borde du temps (1974i "Le loup vexé", Enfantasques), קלוד רוי, טקסטים פיוטיים ומשעשעים.

(1899 "Pluie", Les Stances, Jean Moréas), שמונה פסוקים מלנוליים שיכולים להדהד את ההרהורים של הילד.

"הגשם", ההטיה של הדברים, פרנסיס פונגה (1942), עוררות יוצאת דופן המחוברת לצלילים וצורות, ב-

התקדמות קרובה לזו של הסרט.

"הוא בוכה בליבי", רומנים ללא מילים, פול ורליין (1874). "ברברה", מילים, ז'אק פרוור (1946).

קולנוע אנימציה

"השכן שלי טוטורו", הייהו מיאזאקי (1988). "פוניו על הצוק", הייהו מיאזאקי (2008)

צבע

"גשם, קיטור ומהירות", וויליאם טרנר, 1844, הגלריה הלאומית, לונדון.

"גשם על העיר", Takeushi Seiho, בין 1864 ל-1942, מוזיאון ד'אורסיי, פריז.

"מחקר נוף ים עם ענן גשם", ג'ון קונסטבל, 1828, האקדמיה המלכותית לאמנויות, לונדון.

השוואה בין יצירותיו של הצייר היפני הירושיגה לבין העבודות שהעניק השראה, ה"יפניות" של וינסנט ואן גוך:

"מקלחת פתאומית מעל גשר שין-אושי וטאקה", 1857, הירושיגה, ספריית הקונגרס של ארצות הברית וה-

גרסה של וינסנט ואן גוך "גשר בגשם, אחרי הירושיגה", 1887, מוזיאון, אמסטרדם.

"שדה חיטה בגשם", 1889, וינסנט ואן גוך, מוזיאון פילדלפיה לאמנות.

מונן מפני הגשם, Hanabusa Itchō, 1709. מוזיאון מטרופוליטן לאמנות

מוזיקה

"טיפת המים" (פרלוד אופוס 28 מס' 15), 1838, פרדריק שופן.

"גנים בגשם" (הדפסים), 1903, קלוד דביסי.

קלוד דביסי הצהיר שהוא התבונן בציורים של טרנר בלונדון לפני שהלחין את ההדפסים הללו.

<https://admin-ressources.philharmoniedeparis.fr/0769180-estampes-de-claude-debussy.aspx>

"עץ גשם, לשתי מרימבות וויברפון", 1981, טורו טאקמיטסו.

המלחין היפני הזה הקדיש כמה יצירות לגשם, במיוחד בשנות ה-80. זה, שיחק איתו

כלי הקשה, הוא "חיקוי" ויכול לעורר את דמיונם של התלמידים.

<https://edutheque.philharmoniedeparis.fr/doc/CIMU/0962799>